

convertat modo naturalibus & corruptis eorum affectibus singulariter congruo, ut Bellarminus jactitat, vel irresistibili, ut Calviniani. Multò minus etiam inefficaciā gratiæ ex eventu judicanda est, quia Spiritus S. culpam conjicit non in gratiæ imbecillitatem, sed in subjectum non conversum, quoniam irritatio effectus unicè à Voluntate nostra suspenditur. Quam in rem Apostolus de Judæis dicebat: *Non proficit illis sermo, quia fide audientium non contemperabatur*, Hebr. 4, 2.

C A P U T II.

De Conversionis Subiecto.

I. Causam efficientem principalem Conversionis nostræ, primùm oportuit demonstrari; deinceps, quæ adhibentur instrumenta Effectiva; & quo medio exordiatur & perficiatur. Tum verò, quæ sit natura medii, ant quis modus agendi in Conversione. Ordinis ratio nunc exigit, ut *Conversionis Subiectum*, & quæ circa id occurunt, inquiratur. Propheta noster sub nomine populi pœnis & prædicatione verbi efficacissimè castigati ac edoceti, adhuc tamen in peccatis mortui, exclamat: *Converte me, & convertar.* Indigitatur hic *Conversionis subiectum quod seu totale & adæquatum*; scilicet homo corruptus & in peccatis mortuus, qui seipsum in actionibus Spiritualibus, tam quoad *Intellectum*, quam *Voluntatem* & totum *Appetitum* movere non potest. Etsi non negemus, quod in mente humanâ supersit ex Lumine Naturæ scintilla quædam agnitionis DEI, quemadmodum & Apostolus tribuit *Ethnicis* notitiam æternæ virtutis & divinitatis DEI, Rom. 1. v. 20. Item affirmat de iisdem, quod naturâ faciant ea, quæ Legis sunt, Rom. 2, 14. Verùm notitia hæc prorsus est mutila & manca, nihil quicquam faciens ad conversionem nostram: imò talis, ut nisi accedat notitia DEI in Scripturis à Spiritu S. revelata, illa in idolatriam degeneret, teste Apostolo Rom. 1, 21. Unde Apostolus summam ἀδυωπίαν in rebus spiritualibus, & extremam malitiam tribuit intellectui humano. *Animalis homo non percipitea, quæ sunt Spiritus DEI;* imò nec potest, stultitia enim est illi, 1. Cor. 2, 14.

Cant.